

[Åksel Larsen.]

nok hævdedet, men det synes man altså ikke at ville praktisere her; jo, den radikale ordfører synes at ville praktisere det, og jeg blev helt opmuntret under den sidste del af hans tale, hvor han virkelig plæderede for dette synspunkt og talte om, at det burde der skabes bred enighed om i det danske folketing netop i forhold til de regeringer, vi her har nævnt; og så slutter han med at sige: og derfor vil vi anbefale, at man stemmer imod. Men det er vel kun, hvad man kan vente sig.

Tillad mig nogle bemærkninger ud over denne generelle betragtning: det er rigtigt, at regeringen i Nordvietnam har den faktiske magt og autoritet, regeringen i Nordkorea har den faktiske magt og autoritet, regeringen i Østtyskland eller DDR har den faktiske magt og autoritet, regeringen i Biafra har det; nå ja, man kan sætte et spørgsmålstegn ved den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam, men hvis der er noget, der er sikkert dér, så er det i hvert fald, at den såkaldte Hanoi-regering ikke har den faktiske magt og ikke udøver den faktiske autoritet i Sydvietnam.

Men ellers, hvad angår Nordvietnam: ja, dér forekommer det os, at det er spørgsmålet om nu virkelig at gøre noget for at hjælpe forhandlingerne i Paris fremad og for at få bragt den krig til ophør. Det kan efter vor mening gøres, dels ved at man anerkender regeringen i Hanoi, dels ved at man undtager regeringen i Saigon dansk anerkendelse, og endelig ved at man anerkender den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam.

Hvorfor vi foreslår det netop nu? Ja, vi har jo været fremme med tanken før: det er simpelt hen, fordi dér er et sådant skred i udviklingen i den krigsførende stormagts befolkning, i Amerikas Forenede Staters befolkning. Jeg tror ikke, det er overdrevet at sige, at det må betragtes som demonstreret, at mere end halvdelen af befolkningen derovre er modstandere af krigen og kræver tropperne hjem. Det må bevirke, at hvis vi her tager et initiativ som af os foreslået, vil det yderligere bringe udviklingen derovre fremad; det synes at være sådan, at det, der skal ske, er, at befolkningen i Amerikas Forenede Stater skal lægge tryk på deres regering for at få den til at holde

op med krigen, så får vi denne forfærdelige krig bragt til ende.

Hvad angår Nordkorea, kan jeg ikke give meget for argumentet om, at Nordkorea har nægtet at arbejde sammen med FN, for formelt er Nordkorea i krig med FN. FN har været krigsførende mod Nordkorea, og så kan man jo ikke komme og stille den slags betingelser. Men bortset fra det: hvis man nu tænkte sig, at disse forhold var statiske, at det fortsatte sådan, skal vi sige i de kommende 50 år, ville man så også om 50 år sige: nej, vi kan ikke anerkende Nordkorea, for der var engang, de havde en konflikt med FN? Jeg tror ikke, det argument duer.

Så er der spørgsmålet om Østtyskland eller Den tyske demokratiske Republik. Der er allerede sagt en del af hr. Per Hækkerup og andre om de forhold, der nu gør sig gældende, og over for det har udenrigsministeren i grunden kun det ene at sige, at vi har en aftale med NATO og med Vesttyskland om, at regeringen i Bonn er den eneste regering i Tyskland, vi kan anerkende. Ja men dér foreslår vi rigtignok, at man opsiger denne aftale og siger: den vil vi ikke mere rette os efter. Men det er altså spørgsmålet, om man har mod til at gøre det, og jeg tillader mig at minde om den diskussion, vi havde under det foregående punkt på dagsordenen. Opfatter jeg det forkert, når jeg siger, at f. eks. i forholdet til Nordvietnam findes der ingen internationale traktater, der på nogen måde kan forbyde Danmark at anerkende Nordvietnam, men at regeringens mening alligevel er den, at en dansk anerkendelse af Nordvietnam ville betyde en særdeles alvorlig belastning af Danmarks forhold til De Forenede Stater og til de øvrige lande, herunder Australien og New Zealand, der fører krig i Sydvietnam? Jeg tror, dette er rigtigt. På samme måde synes det at forholde sig, når det drejer sig om Østtyskland: at det er hensynet til andre magter, der bevirker, at Danmark, som efter udenrigsministerens mening er fuldkommen suverænt og selvstændigt i sin udenrigspolitik, alligevel ikke kan ændre sin indstilling til Østtyskland og Østtysklands regering.

Hvad jeg her siger, skal ikke opfattes som nogen som helst politisk anerkendelse eller karaktergivning af regeringen i Østtyskland